

პვირა, 29 სექტემბერი, 1929 წ. (224) № 40

აეაო უეუფოთება

— ხედავ, მარკოზ, რომ ვარდებუა? ვუხველოთ... არ დამიბვირას...
 — ცოცხალი ადამიანი ხომ არ არის... ბიუროკრატიზმია... კისერიც უბენია! —

აბიტ-კალონა სოფლად

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ნასალდათევი ვატი ვარ, „კალონა“ გამიგონია, ჯარის დაზნულ ნაწილს ჰქვია, რომელიც წინ მიიწევს, მტრის შესახვედრათ და, რომ გავიგონე: „სოფელში აბიტ-კალონა მოდისო“—ვიფიქრე მტერი გვესმის თავს-მეთქი. მაგრამ ვინ უნდა იყვეს ეს მტერი?

არ ვიცი, სანამდის მიმიყვანდა ეს ჩემი შემფოთებულ ფიქრი, რომ უცბათ არ გამეგონა: „მოდის, აბიტ-კალონა მოდის! აი, კიდევ გამოჩნდენო!“

ვხედავ, რომ არავინ ვარბის, არავინ იმალება და, მე რომ ერთმა ავსტებო შეშინებულ ხბოსავით ფუნდრუქი, ვაი თუ სხვების გამეცხავი დაცინვა გამოვიწვიო-თქვა!.. ვდგევარ ცოტა მოშორებით, სხვების უკან და მეც მივჩერებოვარ სოფლისაკენ მომავალთ.

მოდიან ღინჯათ, მუსიკით, გულდამწვიდებით. მეზრდოლთ და ავის განზრახველთ რაღაც არა ჰგვანან. ხალხი, ნამეტნავად ბავშვები და ახალგაზრდები, უცბათ მოსწყდენ ჩვენს რიგებს და მტრედების აშლილ-აფორი-ქებულ გუნდით მიეგებენ ხელგაშლით წინ მომავალთ.

— გაუმარჯოს!.. გაუმარჯოსთ!.. ვაშაა!.. გაისმა აქეთ-იქიდან.

კალონა სოფელში შემოვიდა და დადგა. დადგა კი არა, ხელად დატრიალდა ჯარსავით, თითქოს ჩვენი სოფლის ანასახ-ანარეკლი წინდაწინ გადაულიათ ჩუმად იმათ ჩა-ჩუტებს და ყველაფერი ქარტებითა და პლანებით აქვთ უკვე შესწავლილი, როგორც ეს ომში შევინს ჯარის ნაწილებს.

ხელად აღიმართა ტრიბუნა ჩვენ თვალ წინ და ერთმა მოსულთაგანმა გააცნო ხალხს კალონის დანიშნულება.

მე ვდგევარ ჩემთვის განზე და რაღაც არა მჯერა ყოველივე ის, რასაც ორატორი ამბობს.

— სიტყვა თქვეყნა ამხანაგ ექიმს—გაისმა მისი ხმა.

— აი, ნაძალადევი თავმჯდომარე! — გავიფიქრე შაშინვე მე. კაცი არავის არ აურჩევია და მიტინგის ხელმძღვანელობას კი ჩემულობს.

თან ისიც მაკვირვებს, რა უნდა სთქვას ექიმმა, რა სალაპარაკო უნდა ჰქონდეს მას? ექიმი ძველად მე გამიგონია ავადმყოფისათვის: მოვა, გასინჯავს, დასწერს რეცეპტს... თუ ცოტა რაიმე დარიგება მოგცა ავადმყოფის მოვლის შესახებ, ისიც დაჟინებული შენი თხოვნის შემდეგ, ღმერთს თავყვანი ეცი, რადგან ყველაფერ ამაში იგი ფულს იღებს, გასამრჯელოს, ხშირად იმდენად უდიერს, რომ ავადმყოფის ჭირისუფალი მზად ხარ შეურიგდე ავადმყოფის სიკვდილს, ვიდრე მისთვის ექიმის მოყვანას. მაშასადამე, რა სიტყვა უნდა ჰქონდეს ჩვენთან ექიმს. ექიმი მე გამიგონია ღინჯი, თითქმის სიმუხვემდის სიტყვა-მომჭირნე, ამაყი და სოფლელ, გაუთათლებელი ხალხისათვის მილილიდან სათვალეებით მოთვალთვალე. მაგრამ...

— ამხანაგებო!—გაისმა ამ უჩვეულო ექიმის უჩვეულო თბილი და რაღაც ახლობელი კილო.

—ამხანაგებო, მე ვხედავ, თუ თქვენ სოფელს როგორ აწამ-აწვალებს ციებ-ცხელება. ნამეტნავად ბავშვები განიცდიან მისგან დიდ შევიწროვებას...

და გაყვა ზოლივით... ისე ლაპარაკობს, თითქოს საერთოდ ჩვენი სოფელი კი არა, ჩემი ოჯახური ამბავი საკუთარი ხელის გულივით ჰქონდეს წინ გადაშლილი.

— უმკველად მე ვყვიარ სახეში, ამას რომ ასე ლაპარაკობს—გავიფიქრე მე.

— ამხანაგებო, აი, თქვენი მტერი!

და ექიმმა ხელი გაიშვირა ჩვენი სოფლის ბოლოზე მდებარე ჭაობისაკენ...

— მტერი კი არა, თუ სადმე ორი ფეხი ღორი გამო-ეზრდება ან იხვი და ბატი, ყველა სწორედ ამ ჭაობიან-ჭოჭიანი ადგილების წყალობით არის და ეს კი „მტერიო! გაიძახის—გავივლე მე გულში და ჩემს წინ მდგომ მეზობელს ხელი აგვარი იდაყვზე.

მეზობელიც მიმიხვდა გულის ნადებს და ირონული ღიმილით გადმომხედა.

— ამ ჭაობში—განაგრძობს სოფლის „სამტროდ“ მოსული ექიმი—იზრდება და ბუდობს ციებ-ცხელების გამავრცელებელი კოლო.

— რაო, კოლო?! სად გავიგონია კოლოსაგან გავრცელებული ციებ-ცხელება? კოლო კი არა კამერის ძვერება არაფერია ამ ავადმყოფობის მოსვლასთან და ამან კი კოლოს გადააბრალა ის?

მაგრამ...

— კოლოს ხორათუმი ციებ-ცხელების უხილავი ქიეზით (ბაცილებით) არის მოცული და როდესაც ეს იგბინება, ნაკბენში ეს შხამიანი არსებანი ჩადიან...

— ბიჭოს, რას ამბობს ამას ეს ექიმი?.. კოლო მართლად უამრავია ჩვენს სოფელში. მისი გაბმული წული სალამობით შორეულ ზარის რეკასავით შივლის ყურში ჩემი პატარა ბავში ამას წინად რაღაცამ შეაშფოთა აკვანში. საკმაოდ მოზრდილი ძუძუთა ბავშია, მაგრამ, მოგესხენებათ, მოუცლელობის გამო, სოფლის ქალი მას მაინც ხშირად აკვანში აწვენს ხოლმე. ჰო და სანათით რომ მივვარდით აკვანს, ვნახეთ: ბავშვს არტახებიდან ხელი დედვინა და საფეთქელთან გამწარებით იცაცუნებდა თითებს. გაუსინჯეთ და კარგი ალუბლის კურკის ოდენა ძირკვი აჩნდა. არ გასულა სულ ორი დღე და ბავში შეავლო სიცხე-თაკარაში რაღაცამ. ანუსიამ, სოფლის ექიმბაშმა, დაიჩემა: „უქმური“—ო. მაგრამ ჩუ!.. აი, ექიმმაც ასხენა „უქმური“.

— უქმური და სხვა ასეთი სოფლური გამოთქმანი, ეს ამ ციებ-ცხელების ნამდვილი სახელებია...

— აჰა, რაში ყოფილა საქმე!—გამიელვა მე გულში უცბათ ყოველად ნათელმა აზრმა... გენაცვალე ცოდნისა და სინათლის ძლევავ! მართალს ამბობს ეს ექიმი.

დავემოწმე ახლა მე, უკვე სავსებით დარწმუნებული მის ნათქვამში.

მაგრამ ყველა იმისი ნათქვამის მოყვანა აქ მე სად შემიძლია. მან ილაპარაკა დიდხანს საქმიანად და დამარწმუნებლად. თვალ წინ მზის სინათლესავით გადაგვიშალა ყველაფერი, რაც ამ საგანს შეეხება. ამიტომ, მეორე დღეს, როცა სოფელმა მოილაპარაკა და გადასწყვიტა ჭაობის ამოშრობა, მე დილიდანვე უკვე ფეხზე ვიყავი და ყველას წინ მივუძღოდი ხელში ბართა და თოხით ამ მავნებელი მიღამოს მკერდის გასაბოზათ.

ჭაობი ამოვაშრეთ. სოფელს ერთი ათი დღიური მშენიერი სახნავ-სათესი მიწა შევსძინეთ, მაგრამ, რაც მთავარია, შევსძინეთ სიჯანსაღე და ავამორეთ ყოველწლიური თუწრელი ტანჯვა და წამება დაწყევლილ ციებ-ცხელებისაგან.

მაგრამ, განა მარტო ამით განისაზღვრება აბიტ-კალონის სოფლად მუშაობა? ეს „სამტროდ“ მოსული ხალხი ჯარსავით ტრიალებდა სოფელში მთელი ერთი კვირის განმავლობაში და რა ვინდა, რომ არ გააკეთეს? გზებში, სათესი მიწებებში, სოფლისათვის წყალი, შკოლა, სამკითხველო, ვაზი და ხეხილი, — ყველას ხვდა მათი მადლიანი ხელი თუ ცოდნა.

სოფელიც აღარ დარჩენია უმადურად: გავიდეთ გასასყიდ-გასამეტებელი პური მთლიანად, ავკრიფეთ სასოფლო-სამეურნეო გადასახადი და, რაც ყველაზე უფრო სასიამოვნოდ მრჩება, არ დაგვრჩენია სოფლად თუ სადმე ქვრივი და ობოლი იყო, რომ იმათი ყანა თუ ბაზა არ მოგვეთვის-მოგვეთავებინოს.

კიდევ, მომავალ წელშიც ისევ გნახე ჩვენს სოფელში, ასე „სამტროდ“ შემოსულო, აბიტ-კალონავ! ახლა მაინც კი ვსცანი შენი ნამდვილი მიზანი და დანიშნულება! ერთი ათი ასეთი მოსვლა და სოციალიზმიც გამოჩნდება ზოგი ბრძენისათვის.

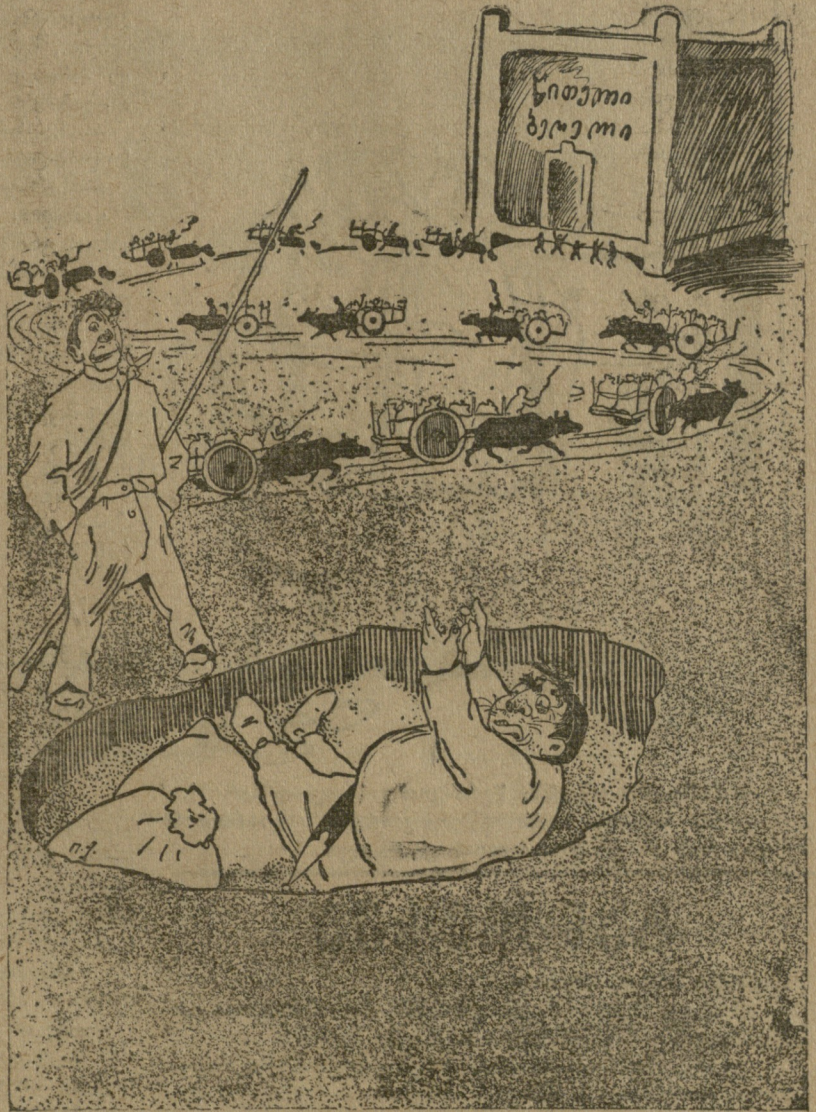
პაპინია.

„ძვირფასო ამხანაგებო, ჩვენ გადაწყვიტეთ სოც. შეჯიბრებაში გამოვიწვიოთ თქვენ. ჩვენი პირობებია: - შემოკლება ხარჯების 80 პროცენტით. 2. გაუქმება ზოგიერთ ისეთ შტატის, რომელიც არაა საჭირო. 3. ფინანსიურ საკითხის მოგვარება და სხვა“ — ასე სწერდა ბათომის სოც-უზრუნველყოფის კომისარიატი ერთ თავის მონათესავე დაწესებულებას მეორე ქალაქში. მეორემ მას სიამოვნებით უპასუხა და ზოგიერთი ახალი მუხლიც დაუმატა. საქმე გაიარა, ხელშეკრულებას ორივე მხარემ მოაწერა ხელი და საქმე შესრულებაზე მიდგა.

— აბა, ამხანაგო მოლარე, გააუქმე სალარო იღიდან — უბრძანა გამგემ მოლარეს. რა საჭიროა მაგოდენა ყუთის დაყუდება მაქ და დარაჯობა, სულ ერთია, ფულებს მაინც არ ვაყენებთ შიგ. რაც შემოდის ჩვენს იქით სად უნდა წავიდეს? ბარემ ჩვენი ფულები ჩვენს ჯიბეში ეწყოს. სოცშეჯიბრებაც ამას გვიკარნახებს. შენც, ამხანაგო ბუხგალტერო გააუქმე ეს სხვილ ტანიანი წიგნები, რა საჭიროა სწერო შიგ ის, რაც ჩვენს საკუთრებას შეადგენს? ან ორდერები ვის რათ ესაჭიროება? ზედმეტი ვოლოკიტაა. შემოვიდეს ფული, გადმოვიცი მე, მორჩა და გათავდა.

— ორდერები კარგა ხანია გავაუქმე ამხანაგო, — უპასუხა ბუხგალტერმა. — ეს მთავარი წიგნი დამრჩენია და იმას იმიტიმ ვინახავ, რომ გავიგო, სწორად გამინაწილებია თანხა თუ არა. მაგრამ თუ მიბრძანებ, მაგასაც გავაუქმებ. ბლოკნოტშიც შემიძლია ჩავიწერო ყველაფერი.

— ხო, ხო, კარგია — უთხრა გამგემ. იცი მერმე სახელმწიფო რა სარგებლობას ნახავს ამით? ჯერ ერთი, რომ ქალაქების ეკონომია და მეორედ ამდენი ვოლოკიტა. — შეთანხმდნენ ამნაირად მთელი შეადგენლობა და შეუდგნენ საქმეს. დაიწყო შეჯიბრება. მართალია, სოციალისტური არ ყოფილა ის, მაგრამ „სპეციალისტური“ კი იყო. ფულებს ღებულობდა ყველა, შიკრიკიდან დაწყებული გამგემდე. იშვიათ შემთხვევაში ხელწერილსაც იძლეოდნენ, თუ ამას რომელიმე „ურწმუნო თომა“ მოითხოვდა. გაუქმებულ იქნა სალარო და ის გამოყენებულ იქნა მემანქანე ქალის სატულერტო მასალების შესახებად. შეჯიბრი ინდივიდუალური იყო და ერთმანეთს ხალისით ეჯიბრებოდნენ. ბუხგალტერი ყველას სჯობნიდა შეჯიბრში, მას ყველაზე მეტი თანხა გაჰქონდა, მაგრამ არც სხვები იყვნენ გულნაკლული. სულ რაღაც სამიოთხი თვის განმავლობაში 38 ათასი მანეთის „ეკონომია“ უქნეს დაწესებულებას და ამით ასწიეს თავიანთი ცხოვრების დონე. ის

ორმოში თითონ ჩავარდა

იყო შეჯიბრი უმაღლეს საფეხურზე აღიოდა, რომ წერილით აცნობეს თავის მეგობარ მეორე დაწესებულებას: „ჩვენ შევძელით შეჯიბრის პირნათლად შესრულება და გვიპასუხეთ, როგორ მიდის თქვენთან საქმეო“. ეს წერილი იყო. ფოსტამ მიიღო, რომ პოლიტსამმართველო დაეცა თავზე ამ ხალხს და ეს სოციალისტურ შეჯიბრში ჩამბული ხალხი უცებ არიგ-დარია. წარმოიდგინეთ, იქამდე გათავხედდა ეს ხალხი, რომ აუსვა ხელი და გამსახლისაკენ გაუყენა. არც მოჯიბრე ჩამორჩა თურმე ბათომის სოც. უზრუნველყოფის კომისარიატს და ორი ათასი მანეთით ზედმეტიც წააცილა. იქაურ პოლიტსამმართველოსაც ასეთი ჩვეულება ქონია, როგორც ბათომისას, და ისინიც გამსახლისაკენ გაუყენეს. ამ დღეებში გამსახლში შემდეგი შინაარსის წერილი მოვიდა: „ძვირფასო ამხანაგებო, ჩვენ შევას-

რულეთ ყველა მუხლები ხელშეკრულების, დღეს ყველა ერთად ვზივართ. ეკონომია 40 ათასს უდრის ჩვენს ჯიბეში, გვაცნობეთ როგორაა თქვენთან საქმე“?

ციხის უფროსმა უღალატა თავის მოვალეობას და აქედანაც ასეთი წერილი მიაწერინა:

„ჩვენც არ ჩამოვრჩით, 38 ათასი ბევრად არ განირჩევა 40 ათასიდან. აქ პირობების ბოლოა და თან პოლიტსამმართველოსიც, რომ მეტი ვერ მოვასწართ, თორემ არ ჩამოვრჩებოდით. მიიღეთ მსურველე სალაში და სხე...“

ამრიგად სოც. უზრუნველყოფის კომისარიატმა ბათომში შეასრულა თავისი მოვალეობა შეჯიბრის საქმეში. რომ პოლიტსამმართველოს არ შეეჩერებია ეს ერთგული ხალხი, ვინ იცის, კიდევ რამდენ სარგებლობას მისცემდნენ თავიანთი ჯიბეს?!..

პ. ოპოლი.

ბალაკვრით უპასუხა

— რამდენია თქვენში წერა-კითხვის უცოდინარი?!
 — აი, საზოგადოება — „წერა-კითხვის“ დაარსების შემდეგ რომ არ ემატნა, ძალიან ცოტა იყო.

ბანკითხვა

დარბაზი სავსეა ხალხით.
 — შეხედე, შეხედე ჩვენს გმირებს, რა უბრალოთ გამოწყობილან — ჩაჩურჩულა შიკრიკმა მეკარეს.
 — ეგ რა არის! ის კი არა, ღღეს ვამგემ ხელი ჩამო-მართვა, ცოლშვილის ამბავიც მკითხა — უპასუხა მე-კარემ.
 — შინც ჩამოგართვა? მე ხომ დიდი სალამ-ქალამით წემხვდა ღღეს, უშინ შემოხედვასაც არ კადრულობდა.
 დაიწყო აპარატის წმენდა.
 — განყოფილების გამგე ურგებაძე! — გამოიძახეს კო-ნისიიდან.
 ურგებაძე გავიდა წინ. ვერ ვიტყვით, რომ მას შიშით შეუბღალავი სახე გაყოლოდეს. პირიქით, მღელვარების გამო ცალი უღვაში სულ ქვევით ჩამოვიდა და ცალი კი უჩვეულოთ აიწია ზევით.
 — აბა, მოჰყეთ! — შესთავაზა კომისიამ.
 — მე დავიბადე...
 — ბუნება იაღლიშში მოსულა, — გაისმა ვიღაცის ხმა.
 — სიჩუმე, ნუ უშლით!
 — ვავიზარდე...
 — მაგას ვხედავთ, თქვენ ის თქვით, როგორ მუშაობთ რას აკეთებთ დაწესებულებისათვის?
 — მე ვდგევარ საბჭოთა პლატფორმაზე.
 — ეგ ცოტაა.
 დაიწყო ვამათი.
 — მე ვამტკიცებ. რომ მაგას არ შეეფერის გამტეობა, — იძახის შიკრიკი, — ბიუროკრატიზმი მაგის ღვიძლი მამა, პროტექცია — სატრფო, ხელშეაღილობა — ბიძა, და-უღვერობა — ბიცოლა უსაქმობა — მამიდა და სხვა და სხვა. ასეთ ხალხში მყოფი კაცი, განა, სავარგისია ჩვენ-თვის!

— მართალია, რასაც ამბობენ თქვენზე, მომეხსენებ-ბაძე?
 — რომ ვთქვა ტყუილია-თქო, მაინც არ დამიჯერებთ, რადგანაც ყველა თქვენს მხარს იჭერს, ჩემი ჯავრი სჭირთ... ძველი ინტერესი აქვთ ჩემი... რა ჩემი ბრალია, პოლკოვნიკი თუ ვიყავი.. მომცეს ჩინი, ხომ არ მიმითვის-სებია... ჩვენს წინააღმდეგ იბრძოდით, — მიბრძანებდა ის მამაძალი გენერალი და არ მებრძოლა? ახლა ხომ არ ვიბრძვი... პლოტფორმაზე ვდგევარ, ელემენტიც ვარ..
 — საკმარისია, თქვენ თავისუფალი ხარო ამ დაწესე-ბულებიდან.
 — სამწეო ნაწილის გამგე — ქამაძე!
 გამოდის ქამაძე. არც მანზე შეიძლება ითქვას, რომ სავ-სებით დამწვიდებულა. პირიქით: თვალის ქუთუთოებში ისე უთამაშებს, თითქოს ჩარლსტონის სათამაშოდ ემზა-დებოდნ.
 — მე არაფერი არ მიმითვისებია... ის, რაც მაკლია, მოლარის ბრალია, მაგან შემომასარჯა მთელი ფული, ნივთებიც მაგან გამაყიდვინა და ეს უვარგისი ინვენტა-რიც მაგან მაყიდვინა. თუ არ გჯერათ, კითხეთ ჩემს თანა-შემწეს, ჩემი ბიძაშვილია, — პატიოსანი კაცი, — ტყუილს არ იტყვის, ერთად ვმუშაობდით.
 — მაინც რამდენი გბრალდებთ?
 — ეგენი იძახიან, თითქოს ორი ათასი მაკლდეს, მაგ-რამ მაგის ნახევარიც არ იქნება. ან საიდან უნდა იყოს, ექვსი თვეა, რაც აქ ვმუშაობ, ამდენს როგორ მოვასწრე-ბდი?...
 — კმარა, თქვენ დათხოვნილი ხარო და პასუხს აგვებთ სასამართლოში!
 — ვიცოდი ამას მეტყოდენ, — ლულულულებს ქამაძე, ასე მიქნეს სხვა დაწესებულებებშიაც, ყველგან მე უნდა ვაგო პასუხი, მას ქვეა სამართალი?..
 — მოლარე წაპნაშვილი!
 — მე ვარ ნამდვილი ელემენტი! მამა ჩემიც ელემენტი იყო, ნამდვილი პროლეტარი. თვით პაპა ჩემიც არ იყო დიდი ქონების პატრონი, რადგანაც კარტის თამაში უყვარდა, მამაჩემსაც არ სძულდა კარტი და მეც იმან გამანადგურა. კაპიკი აღარ გამაჩნია, სათამაშო ფულს ესესხულობ.
 — ის როგორ იყო, ფულები რომ მიითვისე სალარო-დან? — ისმის აუდიტორიიდან.
 — მე არ მიმითვისებია, ქამაძის ბრალი იყო, მან მითხ-რა: მივითვისოთ და ერთად წავიდეთ, მაგრამ მერე შე-ვავესეთ სალარო... მე მიითვისებია არ მიყვარს, ფული ჩე-მიც ზევით მაქვს...
 — თავისუფალი ხარო, თქვენც სასამართლოს წარუდ-გებით.
 — მოდი და სიზმარს ნუ დაუჯერებ, — ბუტბუტებს სახლში მიმავალი წაპნაშვილი, — წუხელ დამესიზმრა, ვითომ სასამართლოს თავმჯდომარე ვიყავი და მოლარე-ებს ვასამართლებდი. ახლა ცხადია, რასაც ნიშნავს ეს სიზმარი...
 — არ შეიძლება მეც დამკითხოთ? — იკითხა შიკრიკმა.
 — თქვენ არ გეხებათ წმენდა.
 — მაინც დამკითხეთ!
 — გაქვთ რაიმე სათქმელი?
 — როგორ არა. — აბა, მო:კეთ.
 — მე ვარ ზეინკალი პროფესიით. ვმუშაობდი ქარხანა-ნაში.
 — ალბათ, რამე დასავეთ, რომ დაუსჯიხართ და შიკ-რიკად დაუნიშნავხართ.
 — დასავეთ არაფერი. პირიქით. ქარხანაში შემავა-ხეს როგორც კარგი და აქტიური მუშა და დამაწინაუ-რეს... — ჰმ! მერე?
 — მერე და ვადმომიყვანეს აქ. ვამგემ აიღო და მეკა-რედ დამნიშნა, თან მარწმუნებდა, რომ თანდათანობით ამწვევს. მართლაც მოკლე ხანში „დამაწინაურა“ და უფროს შიკრიკად დამნიშნა. ახლა მე ვითხოვ უკანვე და-მბრუნოთ ჩემს ქარხანაში.
 გამწმენდ კომისიას ეკუთვნის სიტყვა! **ბიანსიტი.**

კოსტიას ჩივილი

ს ა ფ ა რ ს ე ძ ე ბ ს

ეროვნული
ხიზლიროთქა

გადამეკიდა ჩემი ივლიტა ძველი ხვირჯინივით და აღარ მომცილდა, „გინდა თუ არა, დაჩაში უნდა წამიყვანოვო“!. მაინც და რომ დეიჯინა, აღარ ვატიქიე ვარი! უთხარი:: „ქალო, ფული არა მაქვს და რაფერ წაგიყვანო დაჩაში თქვა“, მარა, შენც არ მომიკიდე, გააფიჩინა ფეხები და მორთო ღრიალი! რაღას ვიზამდი, შემრცხვა მეზობლების და დავთანხმდი. მაინც ქე ვიყავი გაყრონჭილი ვალებით და კიდო დოუმატე ზედ. მხევეწყვე, ჩავყელი მატარებელში, მევიჟინე გვერდში ჩემი ივლიტა და წვევდით დაჩაზე. ჩასვლისთანავე დამიჟინა: „დვტურს უნდა გავესინჯო, რომ მასწავლოს რავე მევიქცე“-ო მეც აღარ ვაწყენი და, გავასინჯე დონტურს. მაინც და ამ მამაცხონებულ იმვილმა დონტურმა მისთანა დაჩიგება მისცა, რომე იმს მე კი არა, სპეცი ვერ შეუარულებდა! „დღეში ორი ბოთლი რძე უნდა დალიოვო, კარაქი ჭამოვო, წიწილები მიირთვო, და რამდენც შეგიძლიან კვერცხები ყლაპოვო!“ რაღა კი გეიგონა ივლიტემ აგი დონტურის დაჩიგება, როდილა მომისვენა, სულ ცეცხლზე დამდვა კაცი! გინდა, თუ არა კვერცხები მაყლაპეო! წიწილები და რძე გამოულეველი უნდა მქონდესო! ამ სახლკარ მოსაფშუკავს მიდღემჩი ჯიჯილაყა ფხალის მეტი არაფერი უქამია სახლში და აქანა კარაქი და კვერცხებ: მომინდომა! ვიფიქრე, რაცხა, ორი გროში მაქვს წამოღებული, უყიდი სანამ მექნება და როცა დელიევა, ქე წვეიყვან უქან სახლში თქვა. უყიდე აგი ყორისფელი და შეუღექით ცხოვრებას. მე მეგონა აგი პრავიზია წასვლამდე მეყოფა-თქვა და აღხეინად ვიყავი. მაინც და რა სცოდნიათ ამ დაჩაზე! შეიკრიბება აგი: ქალი და კაცი, მოყობიან ტრაბახს და აქვთ ერთი ვაიუშველებელი! „მე ათი კვერცხი შევეყლაპეო, მე თუთხმეტო და გამართულია ჯიბრი, თუ ვინ მეტს ვადყლაპავს! ჩაერია აგი ჩემი ივლიტაც ამ მეზობელ ქალებში და აგერ ცოციალისტური შეჯიბრი რომ გინახავთ, ისტე შეეჯიბრენ ერთმანეთს. მოსდგა ჩემი ივლიტე და მეზობლების ჯინაზე ქამის მეტს აღარაფერს აკეთებდა! ისტე გაკეთდა, ისტე გასუქდა აგი ფარგასავით გამხდარი ქალი, რომე დევს დაემგვანა! რეიზა არ გასუქდებოდა რა, მამამის ლობიეს ქამამ თელად გადააღლიტა ღრძილები და მისი ქალიშვილი აქანა წიწილებს მიირთმევდა და დღეში თუთხმეტ კვერცხს ყლაპავდა! მანდაიმიანც აღარც მე მწყინდა აგი ხარჯი, რაც მართალია, მართალია, რაღა მრომამ ტყვილა არ ჩამიარა და მოუხდა. ვიფიქრე: ნამდვილ გავკეთი შავი

— ნეტავი, მეც პიონერთა ორგანიზაციაში ვიყვე...
 — რატომ, მამილო?!
 — იმიტომ, რომ იქ წმენდა მაინც არ შემაწუხებდა...

დელალივით - თქვა. აწი მაინც მსუქანი ქალი მეყოლება და მტერს თვალები დეფხება-თქვა! იცოცხლე გინ დაჩაზე გადაქაული დევიარებოლო! მევიყენებდი გვერდში ამ ჩემ ივლიტას და თელი დღეი დავვულაობდი ამ სუფთა ვიზდუხზე! რაც დრო გადიოდა, სულ თანდათან სრულდებოდა ივლიტა და მეც სიხარულით ფეხზე აღარ ვიყავ კაცი! გევიდა აგერ ორი თვეი და დავაპირე წამოსვლა სახლში, მარა შენც არ მომიკიდე, როდი გამომყვა ივლიტა! „მე აქანა მიჩიგენიაო“!! ვეუბნები: ქალო, შე უკულმა დაბადებულო, რომ გირჩევენია, რავე, სიდან გაყლაპო ყოველდღე ათი და თუთხმეტი კვერცხი, აღარ შემიძლიან, გეიგონე, ყურში, გეიფხიკა ჯიბა - თქვა, მარა შენც არ მომიკიდე, როდი გამომყვა ივლიტა; კვერცხების მეტი რაია ამ დაჩაზე, რამ შეგაშინა შე გაჭირვებულო, ვიყოთ ერთხანს ამ სუფთა ჰაერზე და ვისიამოვნოთო. მე თუ მთვარის ვანები არ გევიკეთე, ისტე სახლში არ წამოვალო“. — სოქვა აგი და მოკურცხლა მეზობლისას. ბიჭო, გედვირაე კაცი! ყორიფლის ვანები გამიგონია: წვალტუბოს, ახტალის, აბასთუმნის,

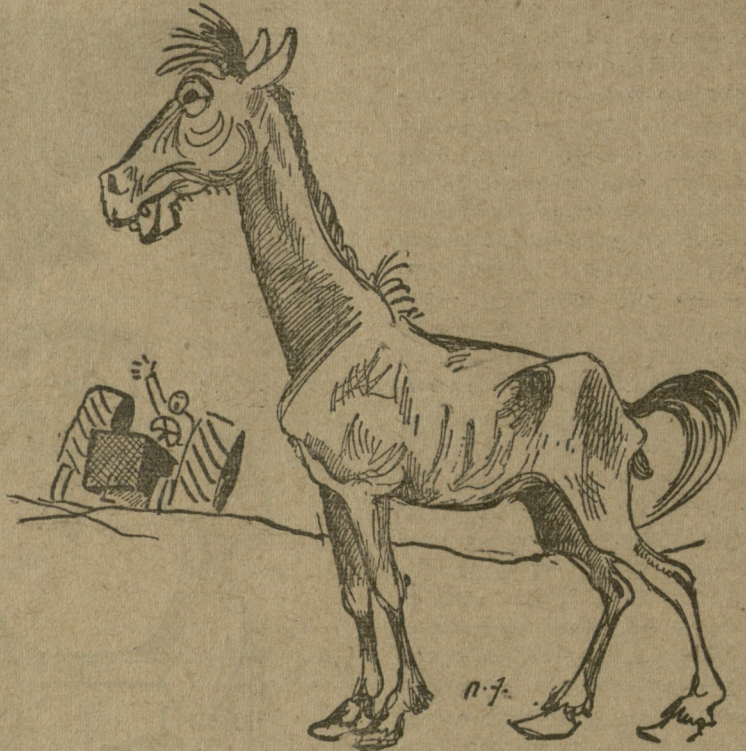
პეტიგორცკის და აგი მთვარის ვანები სწორედ პირველი გაგონება იყო ჩემთვის! ვიფიქრე, რაცხა, პატარაზე აღარ ღირს ხელის შეშლა-თქვა და გადავწყვიტე ერთი-ორი კვირე კიდო დავრჩენილიყავი, რომე ბარელმაც ეს რაცხა მთვარის ვანებია იგიც მოეთავება. დალიოდა ასტე ყოველამე ტყეში ჩემი ივლიტა და აგერ, მეორე ხელ რომ იყივლებად მამალი, მაშინ მევიდოდა სახლში. შევეკითხე ერთხელ: ბოშო, რაია აგი მთვარის ვანა, რაფერ კეთდება-თქვა. „მთვარეს მივეფიციებებით ქალებიო და სანამ გოუძღებთ, ვართ ასტე ვკორიალობთო“. ვიფიქრე, თუ არ ვნახე აგი რაცხა მთვარის ვანაა და არ გევიგე რაშია საქმე, ვერ მევისვენებ-თქვა და რომ წვეიდა ივლიტა ვანის მისაღებად, მეც ცოტახნის შემდეგ დავედენე უქან. მივედი და ვნახე ჩემი ივლიტე, მარა მისთანა დასანახი დენახა მტერმა, მე იქანა ვნახე სანახავი! წამოგორებია იქინე ჩემს მეზობელს სოკრატია, რღვევიშვილს ამ მთვარიან ღამეში და კოტრიალობენ ერთად! რომ დავებდღვენი თავზე ქორივით და შეიქნა ბურხლი, იგი ჩემი ივლიტეს ვანის გამკე

ოთხფეხიცი კი ამეტყველდა

თებელი ქე გამისწლტა ხელიდან, მა-
რა რომ ვსტაცე ქოჩორში ხელი ამ
ჩემს ქალბატონს, სულ თავრიზელი
ვირივით ვაყრყინე! დეიწყო ტირი-
ლი: „მაბატიე, მეტს აღარ ვიზამო!“
ანაზე მეტი რაღა უნდა ქნა, შე უნა-
მუსო-თქვა ვაი, ჩემო დღეო, თურმე
ვისთვის ვაყლაპებდი ამ კვერცხებს!
არა, ეს მთვარის ვანა სიდან მეიგონა
იმ უნამუსომ, იმან! მარა ქალის უქ-
ნელი რომ არაფერია ქვეყანაზე!
რაღა დამიფსო თვალები, რამხელა
რქები დამასო თავზე!

რა გქნა ახლა, რაფერ წვეციყვანო
სახლში, რაფერ ჩვეიდე სოფელში
ასტე თავსლავ დასხმული! შენს პურ-
მარილზე რომ სოგრატია ტოლუმბა-
შობდა, სად იყავიო, არ მეტყვის ხა-
ლხი! ვაი, სირცხვილო, რაღა მევიჯა-
ყე კაცი! ჩემი ცოდვა მიეცა, ვინცხამ
ეს დაჩობია მეიგონა, თვარა რა მიჭი-
რდა, ქე ვიყავი აღზენად კაცი! ფუ-
ლი-ფულად დაეხარჯე და ეს უმე-
ლებელი რქები ქე წამევიდგი თავზე!
ვაი, ჩემო ცოდვა!..

გოგია.

— ეექჰ, როდის იქნება, რომ ჩვენმა სოფელმაც შეიძინოს ი რა-
ლაც ტრაქტორია!.. იქნება შემდეგ მაინც შევისვენო...

სიმულიანტუს-ტყუილუს

(სცენა საექიმო - საკონტროლო კომისიაში)

საექიმო-საკონტროლო კომისია. ექიმები ავადმყოფებს სინჯავენ.

ექიმი. ვინ არის შემდეგი?

(შემოდის შეფუთული კაცი. ძლივს ფეხს აღვამს. კენესის, ოხრაეს).

სიმულიანტი—მიშველეთ ხელი მომკიდეთ... აგერაც წავიქცევი!

(ექიმები ხელს ჰკიდებენ და აჯენენ).

1 ექიმი — გაიხადეთ.

სიმულიანტი. — ვინ მომცა მაგის ღონე. ვერა ხედავთ, მომაკვდავი ვარ!

— 2 ექიმი — რა გტკივათ?

სიმულიანტი — ყველაფერი!

— 1 ექიმი. — როგორ თუ ყველაფერი?

სიმულიანტი — როგორ და ისე, ყველაფერი!

2 ექიმი—გაიხადეთ.

სიმულიანტი. — აკი მოგახსენეთ, არ შემიძლია.

2 ექიმი — მაშ როგორ გავსინჯოთ?

სიმულიანტი — რაღა ნახვა მჭირია? ექიმები ხართ და ნუ თუ ავადმყოფს შეხედვით ვერ იცნობთ? ხომ მხედავთ, მომაკვდავს ვგეგარ.

1 ექიმი — გვეგერა რომ ავად ხართ, მაგრამ გასინჯვა აუცილებელია.

სიმულიანტი — ენას გამოვწვევ... ენა ნახეთ.. აი..

2 ექიმი — ენაზე არაფერი გეტყობათ.

სიმულიანტი — მაშ თვალი ნახეთ... სისხლის ნატამალი აღარ მაქვს... მაჯა გასინჯეთ... რა საჭიროა მაინც დამაინც გახდა!..

1 ექიმი (მეორე ექიმს) ეს მოქალაქე რაღაც უნდა ცულ-ლუტობდეს!..

სიმულიანტი — (თითქმის ყვირის) ოოი, ოი, ოი!

ექიმი — რა დაგემართათ?

სიმულიანტი — გამკრა.. აქ გამკრა... აქაც... აქაც გამკრა.. ღონიერად გამკრა.. ყველგან გამკრა.

1 ექიმი. — ძალიან გამკრავი ავადმყოფობა გქონიათ!

სიმულიანტი — ძალიან, ძალიან... არ მზოგავს...

2 ექიმი — დიდი ხანია ასე ხართ?

სიმულიანტი — დიდი ხანია...

2 ექიმი — მერე და, რატომ აქამდე არ მიმართეთ ექიმს? რატომ არ მოდით საექიმო-საკონტროლო კომისიაში?

სიმულიანტი — არ მინდოდა...

1 ექიმი—რატომ?

სიმულიანტი—სახელმწიფოსათვის არ მინდოდა ზარალი მიმეყენებია.

2 ექიმი — რა ზარალი?

სიმულიანტი — ზარალი... აი, ჩვეულებრივი ზარალი... მე რომ გავცდენილიყავ, წარმოებას სხვა უნდა აეყვანა ვინმე ჩემს მაგიერ და მაშინ იმასაც უნდა აელო ფული და მე-კიდევ დამზღვევ სალაროდან. ეს ორმაგი ხარჯია... სახელმწიფო ამით იზარალებდა. ასე ვიფიქრე, სანამ შემეძლება ვიმუშავე... ესლა კი ისეთ მდგომარეობაში ვარ, რომ აღარ შემიძლია მეტი...

1 ექიმი — აბა, გაიხადეთ, ენახოთ...

სიმულიანტი—აკი გითხარით, არ შემიძლია...

2. ექიმი — როგორმე გაიჭირვეთ... ჩვენც დაგეხმარებოთ.

სიმულ. — ასე ზევიდან ვერ გამსინჯავთ?

1 ექიმი — ვერა.

სიმულიანტი — ახირებული წესია, თქვენ ნუ მომიკვდებით! ეგ თქვენი კაპრიზია და მეტი არაფერი... ნუ თუ საბჭოთა ხელსუფლების დროს კაცს არ დაეჯერება, რომ ის ავადმყოფია?

2 ექიმი—თქვენ, როგორც სჩანს, არ გდომიათ გასინჯვა... შეგიძლიათ მიბრძანდეთ! ვინ არის შემდეგი?

თანამედროვე ქამელონი

საქრებულო
ნიკოლოძისა

სიმულიანტი — ეგ ბიუროკრატიზმი და ვოლოკიტა გახლავთ, ამხანაგო ექიმიო! ჯერ ჩემი საქმე არ გავითავებ-ბიათ და სხვას ეძახით! ეგ დაუშვებელია! თუ თუ! ექიმები — უკანასკნელი წინადადება: თუ ვინღათ რომ გაგინჯოთ, გაიხადეთ, თუ არა და, მიბრძანდით.

სიმულიანტი — არ მეგონა, თუ საბჭოთა მოქალაქეს ასე მოექცეოდით. კეთილი გავიხდი, გავიხდი... თუ, თუ! დამეხმარეთ მაინც! (ექიმები ეხმარებიან. ათასნაირი რა-ღაც აცვია) ნელა, თუ, მეტკინა, ვაიმე, ვაიმე, ნელა, ნელა! დამატადეთ ცოტა, სული მომათქმევინეთ!

(გახადეს. სიმულიანტი თითქმის მომაკვდავია. სინჯავენ).

1 ექიმი — ფილტვები ჯანსაღია!

სიმულიანტი — ჯანსაღი კი არა აღარც ერთი მაქვს.

1 ექიმი — როგორ თუ აღარ გაქვთ?

სიმულიანტი — აღარ მაქვს. ორივე კოხის ბაცილებმა შემცემეს.

1 ექიმი — მაშ რითი სუნთქავთ?

სიმულიანტი — პირით... მარტო პირით.. ვყლაპავ ჰაერს... თუ, თუ! ვაიმე, ვაიმე!

2 ექიმი — რა იყო?

სიმულიანტი — მეტკინა... ჭაჭები მეტკინა...

2 ექიმი — ჭაჭებს აქ რა უნდა?

სიმულიანტი — მაშ ფიქვები იქნება...

2 ექიმი — ფიქვებს აქ რა უნდა?

სიმულიანტი — მაშ ბუშტი იქნებოდა... სულ ერთია რაც არის... ერთი სიტყვით მეტკინა... ვაიმე, ვაიმე!

1 ექიმი — ვენერიული ავადმყოფობა არა გაქვთ?

სიმულიანტი — მაქვს... ყოველნაირი... შთამომავლობითია... ავად მყავდა პაპა, ბებია, მამა, დედა, ბიძოლა; ნათლია... ეს ცხვირიც მოქმულია...

1 ექიმი — მრთელი რომ არის?

სიმულიანტი — წამოიზარდა... ხორცი შეისხა...

2 ექიმი — გადადევით ფეხი ფეხზე.

(სიმულიანტი გადასდვა. ექიმმა მუხლთან ხელი და-არტყა).

სიმულიანტი — ვაიმე! რას შევებით?

2 ექიმი — ნერვიული სისტემის მდგომარეობას ვი-კვლევ...

სიმულიანტი — ნერვები! სადღა ჩემი ნერვები!... სულ აშლილი მაქვს... ხანდახან გაუს ვგეგარ... წამომივ-ლის ხოლმე... აი ესლაც ისეთ მდგომარეობაში ვარ, რომ მალე წამომივლის... ცოტა ფრთხილად იყავით, თორემ თუ წამომიარა, ცუდ რამეს შემამთხვევით...

1 ექიმი — კიდევ რა გტკივთ?

სიმულიანტი — ყველაფერი... ჯანსაღი არაფერი მაქვს. აი აქ მტკივთ... აქ ხომ ბრმა ნაწლავია? (სხვა ადგილს უჩვენებს).

1 ექიმი — არა, ტყლიპია...

სიმულიანტი — ტყლიპი მე აქა მაქვს... აქ ან ბრმა ნა-წლავია, ან ჭაჭები... ბუშტიც ძალიან დაავადებულია. ხანდახან ისე გამებერება, რომ მეშინია ჰაერში არ ამიტუ-ცოს და არ გამაფრინოს. ერთი სიტყვით დამპალი ვარ, სრულიად დამპალი ვარ... ხომ გინახავთ დამპალი ნესვი? აი სწორედ ისე ვარ... თუ, თუ! ვაიმე! გამკრა, ისევ გამ-კრა! მიშველეთ! მიშველეთ! წყალი დამალევიეთ... ცო-ტა გამაგრილეთ... გამაგრილეთ, თორემ ვატყობ რომ ვგიჟდები... დედას გეფიცებით, ვგიჟდები... ა, მეწყება... დაიწყეთ... ორათ მეჩვენება თითო კაცი... დავამტვრევ; ყველაფერს დავამტვრევ! მე დევი ვარ! კაცებს ვყლაპავ... ყველას გადაყლაპავთ! ჰარი არალე არალე!..

(ექიმები ერთმანეთს გადახედავენ).

1 ექიმი — (ირონიით) მეორე ექიმს) რითია ავთა?

2 ექიმი — სიმულიანტუს ტყულიუს!

სიმულიანტი — ჰარალე, არალე!

1 ექიმი — ამხანაგო, ამხანაგო! გესმით ამხანაგო? ჰო, დიად, თქვენ გეუბნებიან!

სიმულიანტი — ჰარაირალე, არალე!

მიმავალი შრომის ბირუაში
წმენდაზე.

მიმავალი სხვა დროს და
სხვა მიმარ თულეებით.

1 ექიმი — ჩაიცვით... თავი დაანებეთ მაგ ოინბაზობას. ჩაიცვით.

სიმულიანტი — როგორ თუ ოინბაზობას?

2 ექიმი — თქვენ შევებულება გინდოდათ ვერ? მიიღებთ. იცით რა ქვია თქვენს ავადმყოფობას?

სიმულიანტი — რა?

2 ექიმი — სიმულიანტუს-ცრუბენტელუს!

(სიმულიანტი მრისხანეთ გადახედავს ექიმებს. შემდეგ საჩქაროთ იცვას).

ექიმი — შემდეგი! (შემოდის ავადმყოფი).

სიმულიანტი — თუ თავიდანვე შემატყვევთ, რალათ მა-მასხარავეთ ამდენი? (ჩაიცვა და რიხით მიდის კარებისა-კენ) ვინც თქვენთან მოვიდეს, ცხვირი შეურცხვეს! (კა-რებისაკენ მიიჩქარის).

ნიკორა.

გურული სცენა

პოლინე: ელუკი, შენ შემოგვევლოს ჩემი თავი, ერ წამა მოდექი ავერ სალორიათან.

ელუკი: აწი და რავე წინწრიხოში მეძახი, ბეჩა. ჩა-მბრძანდი ეზოში. სხვაი თვარაფერი გიშონე, აგი კვი-ჭაქის კეკალი მაინც კი მეშოვნება. — აქეთ, მურჩილა. გე-ცა წვლკავი და გაგაფშეკია ფეხები. აქით, შენ მგლის არჩივო! დილა მშვიდობისა, პოლინე, ბატონო!

პოლინე: ღმერთმა მიცოცხლოს შენი თავი, თვი-თონ ბატონო. ბეჩა, რამდენი ხანია მინდა გავძლე შენთან ლაპარაკით, მარა ახლა კაცი ხომ ვერ მოიცილი მაგიზა. ხომ კარგად ბრძანდებოთ ელუკის ჭირიმე?!
?

ელუკი: ნაღლობელი ვარ, ქე ვარ გვარიანათ.

პოლინე: ბეჩა — კარგათ ყოფნა მქონდეს, თვარა რა მიჭირს. წუხელი ოორნეტი კვატიეს ჭუჭული რომ კაცს ავი თვალით არ შეეხედებოდა, ქე წამართვა ტურამ. გუ-შინ წინ ძროსამ ქე მომიგო, ბეჩა, ხბოი. გუშინ დილას ქორმა იმხელა დედალი წამართვა, რომ ბალანეს თავის ხელა კვერცხს ღობდა. ბეჩა, კი გვიგებდი — ჩვენი აღმას-კომის თავმჯდომარე, რომ გამოუგდიენ პარტიიდან. იმ კომპერატინს ნოქარს თურმე სიქა გააცალეს კისერში: — შინო ფართალს შენიანებს აძლევო! თურმე სახლში სამ წელიწადს არ გამეეღევა ჩითი და ნარმა. გუშხამ რომ დაი გაათხუა, ქე მოუყვანია ისეველე უკან სახლში: სიძის მირა — მორე არ მომეწონა და ჩემ დას აქანე ვერ დავი-ტოვებო...

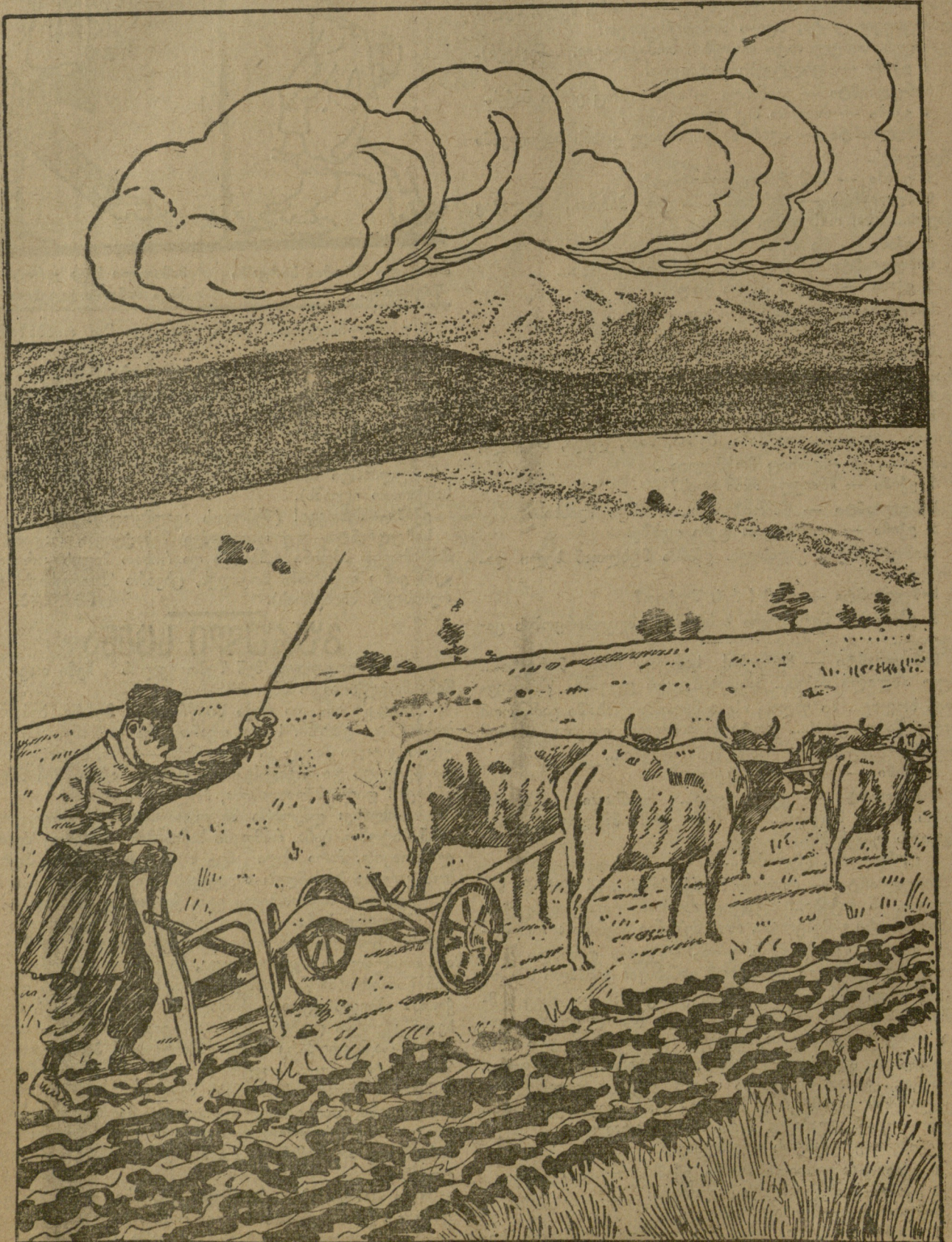
ელუკი: ვითამ და პრინცესა ხომ არაა — ვაცხონე აქ კოჭუნისტების კვდრის სული, რომ ყველა ამპარტავანს ქურდს და უკუღო კაძახებს პარტიაში აი აყენებენ. ხი და ამფერმა მთავრობამ კი უნდა გეიმარჯვოს!..

ქნალ — ოლი.

უტატეხის საკითხი სო

აღრე:

უტატეხი ქლივი გაბერილი იყო და სემეც ვინ ქლივს კუს ნაბიჯით მიგოგლავდა...

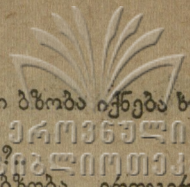
ფლის მშენებლობაში

ე. ხ. ლ. ა.

მეზრამ მოხდა შტაბების შემტირება და საქმესაც დაიბეზო უჩვეულო სისწრაფით.

გუგუნაყათის კლუბში

— კლუბში მიდინარ? ვარგი გიქნია, რომ ჭრაქიც თან წამოვიღო, თუმცა მაგარი ბოლი კი დავახრჩობს...
 — რას ამბობ? ბოლი საოდან უნდა დადგეს, როცა კლუბის შენობას ჭერი არ გააჩნია და სახურავიც ავლევია აქვს.

გურული მასწავლებელი კახეთში

მასწავლებელი — აბა, კაკოლაშვილო! წამოხტენი ერთი ზედ და კოდარასავით ჩაარაკრაკე შენი გაკვეთილი! (მოწაფე დგება) ხომ იცი?
კაკოლ. — რატო!
მასწავლ. — რატომო? რას მიქვია რატომო?! ვის უბედავ მაგას!!
კაკოლ. — ვიცი-თქო, მასწავლებელო და...
მასწავლ. — მერე და როცა გეკითხება მასწავლებელი, — რატომო — პასუხად გაგიგონია?
კაკოლ. — მე რა ვიცი, მა როგორ უნდა ვითხრა!
მასწავლ. — დეეგდე, დეეგდე! ნუ გაქნიებს გამჩენი სიკეთეს! (ბავში მაინც სდგას) დეეგდე მეთქი ბიჭო!
კაკოლ. — ვერაფერი ვაგივე მასწავლებელო!
მასწავლ. — დაჯექი მეთქი.
კაკოლ. — პო, მესმის. (ჯდება. ბავშვები კი იცინიან).
მასწავლ. — რა ხალხია, (თავისთვის) კაცს, რომ თავისი ენა არ ეცოდინება... (მიუბრუნდება ბავშვებს) აბა, ბავშვებო დაწყნარდით! (სიჩუმეა) აბა ვინ მეტყვის: რამდენი იქნება ორა გზობა ორი და სამი გზობა სამი?!
მოწაფეები — (ერთხმად) მე ვიტყვი! მე ვიტყვი მასწავლებელო!

მასწავლ. — გეტიაშვილი!
გეტიაშვილი — ორი ბზობა და სამი ბზობა იქნება ხუთი ბზობა!
მასწავ. — რაო? რის ბზობა ბიჭო? **გეტიაშვილი** — მერე მოწაფე — მესცდა ბატონო, ბზობა ერთჯერაა წელიწადში.
მესამე მოწაფე — არა მასწავლებელო, ბზობა გასულია!
მასწავლ. — (განცვიფრებული) ღმერთო, ამით რას გადავეციდე?!
მეორე მოწაფე — მა რამდენია მასწავლებელო?
მასწავლ. — ბიჭო, მე გეკითხებით: სამი გზობა სამი და ორი გზობა ორი, რამდენია ერთად მეთქი. ბზობა სხვაა, ის რელიგიურია და გზობა კი გამრავლებას ნიშნავს! რა არის აქ გაუგებარი?
მოწაფეები — (განცვიფრებით) გამრავლებაა?..
გეტიაშვილი — მე ისევე მეგონა მასწავლებელო... და იმიტომ ვერ გავიგე!
მასწავლ. — ისევე კი არა, რისიმე არ გინდა?.. არ გამაგონოთ მეროხეულ ასეთი ენა!
გეტიაშვილი — (თავისთვის) მა რა ჩემი ფეხებით უნდა ვილაპარაკო! (ჯდება).
მოწაფეები — ვერაფერი გავიგეთ მასწავლებელო.
მასწავლ. — არ გაგაგებინებს ღმერთი არაფერს, თქვენ ტუტუცებო, მასწავლებლის სიტყვას ვერ გებულობთ?
ერთი მოწაფე — (მოკრძალებით) მასწავლებელო, რატომ ახსენებთ ღმერთს ასე ხშირ-ხშირად? აკი ჩვენ დაგვიტოვებთ!
მასწავლ. — (დაბნეულად) მე... ისე — ტყუილ უბრალოდ ბავშვებო, ღმერთი კი არ მწამს, მარა ჩვეულება მაქვს ასეთი! ღმერთი გააჩინა ღვდღებმა...
მოწაფეები — ვაა, რა ვერანები ყოფილა ეგ ხუცები!..
მასწავლ. — მაშ, ხალხს ატყუილებენ, (აღელვებით) იცნებენ ჯიბეს, იძიებენ მუცლებს გუდასავით. გუდა კი თნის ტყავისაგან კეთდება ბავშვებო და აი, ასეთ მუქთახორებს, როგორიც არის ღვდღები და დიაკვნები, უნდა უცქერდეთ ზიზღით, როგორც ხალხის მატყუარებს. (ხმაშილდა) იმათ უნდა!..
მოწაფეები — (მოსწრებულად) მაშ იმათი!..
მასწავლ. — ს... უ... სუუ... სუუ... რაო? ამას რას ვყურობ? სკოლაში გინება შეიძლება?!
ერთი მოწაფე — მაშ ქების ღირსები არიან თუ!
მასწავლ. — ბავშვებო, გინება არის შედეგი გაუნათლებლობისა. თქვენ მოწაფეებმა უნდა შეებრძოლოთ ყოველივე ასეთს. თქვენი სწავლით უნდა გაჰფანტოთ ყოველგვარი სიბნელე სოფლად და ნაცარ-ტუტად უნდა აქციოთ ძველი ჩვეულებანი!
მოწაფეები — სულ თვალებს უტირებთ ყველას მასწავლებელო!
მასწავლ. — (გამბრუნებით) ერთი უყურეთ ამათ!..
მოწაფეები — ზარი იყო მასწავლებელო! ზარი! ზარი!
გეტიაშვილი — კიდევ დაუძახეთ, დაადგეს იქნება საშველი და...
მოწაფეები — ზარი იყო, მასწავლებელო, ზარი! ზარი! (მოწაფეები თავის თავად გადმოხტნან მერხებიდან და ელინებიან კარებში).
მასწავლ. — (მარტოდ დარჩენილი) არაფერი არ გამოვა ძამია აგნიდან; გინდა მასწავლე ამათ და გინდა აყარე კედელს ცერცვი!..

3. დ—ლი.

გორჯომელი ილიკო

რაიონში მსახურობს გვარამაძე ილიკო, „ალახმა უწყს, ძველ დროში ეს „გუჟკაცი“ ვინ იყო! ეხლა ბუღალტერია, დადის ჯიბე სქელია გლეხებისა ნაშრომი

ბევრჯელ მას შერჩენია. არც ერთ გლეხს არ გაუშვებს თუ არ მოატყვილაო, რა ჰქნას? ფული, უყვარს და... ასეთია ილიკო-ჰკითხეს სოლო ლომიძეს და მებრძვილ დათასა,

არც ერთი არ დაფარავს, ყველა გეტყვით მართალსა ერთს ორმოცი მანეთი გაუქაფა იმანა, და მეორეს თუმნით, მან ყელი ჩაიბანა ბევრჯერ იყო გაზეთში იგი გაწერილია, მაგრამ ვილაც მფარველობს, დადის გაბერილია. **ტარკორა.**

როდესაც მდგომარეობა შეიცვალა

AK

— ელენე, ორიოდ გროშს მაინც აღარ მაჩუქებ მე, რომელმაც რვაასი თუმანი გადაგაგე?!

— ეგ ხომ სულ სახაზინო ფულეები იყო, თორემ, შენი საკუთარი რომ ყოფილიყო, ვინ იცის, იქნებ ცალ გროშსაც არ გაიმეტებდი!..

„ნოეს ვაზი“

ეს იყო წინად.. რესტორან „ნოეს ვაზში“ დაგროვდა რუმბივით გაბერილი მიკიტანი; დაბაჯბაჯებდა რესტორანში, როგორც ფეხმომტვრეული ბატი, და გაქონილ ხელებს უბრატყუნებდა წინ გამობერილ ფაშვებს. მაღლივრი მუშტრები თავს ირთობდენ მსუბუქი ყოფა-ქცევის ქალებთან და სვამდენ წითელ ღვინოს ჭინჭილებიდან. „პრიკაშიკები“ ტრიალებდენ ფეხის ცერებზე და უხვად ურევდენ რიონის წყალს თეთრ ღვინოში. ზორბათ მოსულმა მუშტარმა აიღო ხელში სავესე ჭიქა, ისე, თითქოს 9 ჩაფიანი ჭურვი უჭირავს ხელში. ღვინით სავსე ჭიქაში თევზის პატარა ლიფსიტა თამაშობდა. ეს საკმაო გახდა შეურაცყოფილ მუშტრისთვის, რათა ჭიქა ეთავაზებინა „პრიკაშიკისთვის“ სახეში.

— რიონს ურევთ ღვინოში, თქვენ ყურუღმალეები?! და რესტორანი „ნოეს ვაზი“ ბრძოლის ველად იქცა. აირია ყველაფერი, როგორც ერთხელ ნოეს კიდობანში.

ასე მიდიოდა ცხოვრება „ნოეს ვაზში“, სანამ მას სხვა ცხოვრება არ

წამოეწია. მსუქანი მიკიტანი დავარდა იშკილიდან და ვერცხლის ქამარი დაამოკლა ორი ტკაველზე. შეამოკლა „პრიკაშიკების“ შტატი და რესტორანი: „ნოეს ვაზი“ გადააკეთა სასადილო: „ამხანაგათ“. მაგრამ ეს გვერდის ბრუნება ხანმოკლე შიშია. ბალშენიკებთან შეფუება არც ისე იოლი გამოდგა. იბრუნა კიდევ გვერდი: სასადილოს მაგივრათ, პატარა სამიკიტნო „მმობა“ გაიღო. ხოლო, როცა ამ ძველი ბუნაგიდან კოოპერაციამ საბოლოოდ გამოასაქავა, ფეხზე ვაჭრობას მიყო ხელი. დაეფუკა „კაი ღროსი“ ნაზარდი გვიზი. ათრევს ახალ ზაკონებს და ავინებს უზენწიფო ქვეყანას. უზენწიფო ქვეყანა კი თან დათან უჭერს და სულს ხთის. იგი ყხლაც ვაჭრობს ქუთაისში პატარა ყაფანში „ერთი“ დოქი ღვინოთი, რომელსაც თვითონაც ბევრს სვამს და სხვასაც ბევრს ასევს, ხოლო დოქი მაინც მუდამ სავსე აქვს. უფრო თხილდება: საკუთარ ტყავს და ეს ტყავი ისე დაუფაფუკდა, რომ ზაქსაც დაფარავს.

წინად „ნოეს ვაზში“ ღვინის სმას ხელს არ აკლებდა მამყინი მტველი და სახლში ღვინით უგელმწიფოდა ყველაფერს ამსხვრედა, რაც კი ხელში მოჰყვებოდა, მათ შორის მეც.

— ეეს ღმერთმა გაუშარჯ... ჯოოს ჩემ ცცოლ-შვილს. ეეს ღმერთმა გაუშარჯჯოოს... იმ მმი... მიკიტანს რომელმაც რომა...ა...ა... ყველი გამისველა.. ა...არსებაზე მომიყვანა. ცოტა წყყალსაც ქ...ქე ურევენ, მა...რა ნი-ჩაფა...ო...ო.

— მე მმართველი ვარ?! მმე ვა...რ მმართველი?! ორ ჩჩაფს კილოდ დღ...ა ვლევ და მმთვრალი აარ ვი...ქნები. მომიტანეთ ღვინო, ღ...ვინო! ჩჩქარა! რააზ, დვა...ა... მე ვარარ მთვ...რალი?... და ამტვრევდა ყველაფერს, მათ შორის მეც, მაგრამ მე ვეფარე ბოდი დედის კალთას. გაწამებული დედა წყველიდა გვიზიან მიკიტანს და კრულვას უგზავნიდა ღვინის მომგონს.

ერთ დღეს ვაზეთში შენიშვნა დაიბეჭდა: „Ne უბანში, ძველ „რესტორანჩიკს“, აქვს პატარა სამიკიტნო „მმობა“. საჭიროა ხაზით ხუხელაშვილს დაუხურონ ეს სამიკიტნო. მასში კი იქნეს ვახსნილი კოოპერატიული საეაქრო. ამას მოითხოვს მთელი უბანი.“

ისე გამახარა ამ პატარა შენიშვნამ, რომ დამავიწყდა რომ ამ პატარა წერილის ავტორი მე თვით ვიყავი. ეს იყო ჩემი შურისძიება. **ზანჩო.**

დღჯუაქი და უკლიკა თვალები

ოი! დაგენაცვლეთ მანდამაინც ყარყანტოში საბჭოების ქვეყანა!.. შენი წითელი „გულბოყვის“ ჭირი კი შემეყაროს. აი ინდუსტრიალიზაციის სესხი რომ გამოუშვეს. ბეჩა, არ გამაკეთეს კაცი ამ ოჯახს ამენებულეზმა? ჩამიბრუნეს სული და ეგა, აწიე წელი, შე გლახა პავლია მოხვამე, მიაწიევი ცხოვრებას, ყველი შენ მხარეზეა, ხომ ხელდავ ნამდვილი საარაკო კია ეგი ჩემი საქმე, სული ნუ წამიწყედება... იძახდენ — ინდუსტრიალიზაცია“, „ინდუსტრიალიზაცია“... შეიძინეთ ობლიგაცია, მუშებო და გლეხებო. შეიძინენ ჩემმა აფხანიკებმა... იმე, მოკვტეს პავლიე, რომ სხვას ჩამოვრჩე. თუ მევიეგი, ხომ კაი, თუ არა და ანასუნი. გამევიწიე სილიბისტრო ჩინლაქე — მარა არ შეგქამოს ტარაკანამ! ამიბზუა ცხვირი. შევდექით ხუთმა კაცმა, მოვაწიერეთ ხელი ოცდა ხუთ მანეთზე და შემევიტანეთ ობლიგაცია. გევიდა პაწე ხანი და მოვარდა მიხაკიე და მითხრა: „ბიჭო, პავლია, გავკეთდით და ეგიაო, მევიგდეთ ფენტხში ათასი მანეთი“-ო. აქეთ ვეცით, იქეთ ვეცით და ეველეთ ეს ფარა. შენ კი, ღიპიანი სილიბისტრო, დაჯექი და ყველაზე თაღლები! **ბრაგუნა.**

— დემონსტრაციის დარბევა არავის ეგონოს: ახალგაზრდები ცხენებზე ვარჯიშობენ...

მტრები

(არა კრილოვისებური)

დროთა ტრიალმა რკინისგზელად გამხარა, რევიზორობაც გამოვცადე, დეესპეს კურსებიც გავათავე და დღეს უკვე დამოუკიდებლად ვმუშაობ.

დიდი ვაჭირვება და ტვინის შემქნაჯალბელი საკითხების გადაჭრა დაშქარდა, მაგრამ, რაც ამ ორი-სამი დღის უკან მე განვიცადე, ჩვენს დეესპესებს იმას არავის უსურვებ.

კაკო, მომიყვანეს 16 ბატი ბავაყათ გასაგზავნი.

არ ვიცი, ჩემი უინი ჰქონდათ თუ როგორ იყო, მაგრამ მე კი ტუპიკში მოვემწყვდი. როგორ გავგზავნი, არ ვიცი, რაფრად გავნიხრო — ვერ მოვანერხე. ჩემი უცოდინარობა რომ ყველას არ გავგო, გადავწყვიტე ეს ბატები ყველა შემეძინა — და შარიც მოკალებული მექნებოდა.

ასეც მოვიქეცი. სპეკულიანტი გახარებული წავიდა.

ეხლა თევქამეტი ბატის მეპატრონე გახლავართ.

დიდხანს არ გაუვლია ჩემს ფართაშს, ვილაც მეორე სპეკულიანტმა ჩვენი სადგურის ეხო ბატებით აავსო.

ოხ! დმერთი გაუწყურეს მას, ვინც ამის შემდეგ პამოშნიკობა ინატროს!

სადღა გაქვს ამდენი ფულები, რომ ეს ბატებიც შევიძინო, ან და რა ჯანდაბათ მიინდა? ყოველ დღე რომ ორი, სამი ვკლა, ორ წელიწადს მეყოფა.

ამ ფიქრებში ვარ და ვილაცამ კი-დედ მოდენა ბატები.

გამოვიტხოვო ვაგონები და გავგზავნი! ეხო ისე, არ წერია უსტავში, არა და ეხლა კი დავიღუპე კაცი.

გავჯავრდი, გაუხტი და სულ დედის სული ვაგინე ამ სპეკულიანტებს.

პირი შეთქვეს ამ მამაძაღლებმა, თუ როგორაა? უნდათ შემარცხვინონ? არ მივიღებ; არ ვიყიდი, წარეკონ მეზობელ სადგურზე, მორჩა და გათავდა.

ამრიგათ ჩემმა უცოდინარობამ ჯერჯერობით მხოლოდ თექვსმეტი ბატის პატრონი გამხარა, და სიმართლე უნდა გითხრათ, ვინმემ რომ ჩემი ბატების რიცხვს მეც მიმათვალოს, ჩვიდმეტ ბატს მიიღებს და დიდათ არაფრადაც შეცდება.

სინდიოვალა.

პასუხი

(მიცემული მწმენდავ კომისიისათვის)

- მოსამსახურე.
- საშუალო.
- 1924-დან.
- თუმცა დაწესებულების უფროსი ვარ, მაგრამ ორ საათზე მეტს არასოდეს ვივლიანებ.
- იმის გამო, რომ ბიუროს გამგე ვარ, არ უნდა მეწოდებოდეს ბიუროკრატი.

— იმიტომ კი არა, რომ უჯრედში სიარული მეზარებოდა, იმის გამო, რომ პირად ჩემს საქმეებში ერეოდა.

— მე კი არა, ჩემმა ცოლმა დაიჭირავე ორი შინამოსამსახურე.

— ნიკო ჩემი ნათესავი კი არ არის, არამედ ჩემი ძმის. და საერთოდ რეგისტრატორი მე კი არ მემორჩილებოდა, არამედ ჩემს თანაშემწეს.

— მე თითონ ვლადიმერ ილიჩი მირჩევდა პარტიიში შესვლას.

— არა, ლენინი კი არა, გელაძე.

— რას იზამ?... პარტიულ ბილეთს დაგებრუნებთ, მე კი სულით მაინც კომუნისტი ვიქნები.

შავი.

— 15 აგვისტოს, გათენებისას სალამოდან დაბრუნებულ (თითქოს შეზარხოშებულ) და მინდვრად მიძინებულ ნოქრებს: გრიშას და პარმენს, ვილაც უსინდისო ჯიბგირებმა ჯიბიდან ამოაცალეს 120 მანეთი. დაზარალებულის აზრით, ჯიბგირი მახლობელი უნდა იყოს.

— ამ დღეებში დასრულდა საგამომიებლო პროცესი გლეხკომის დაწვის საქმეზე. ეჭვით დაპატიმრებული იყო გლეხკომის რამოდენიმე მტერ - მოყვარე და ერთიც სანავთე ბოთლი.

ბოროტი ენები ამბობენ, თითქოს ძალოს თავი სულ სხვაგან იყოს დამარხული.

— ხმები ავარცლებული თითქოს სამებას კვლავ წამოიყენებინოს პროექტი საკუთარი ავტონომიური ოლქის შესაქმნელად.

— ვინაიდან მოსალოდნელი შეიქნა ჯაპანის მიმართულებით ახლად გასაყვან გზაზე მოხტეს საშინელი კატასტროფა, ავტომობილით მიმოსვლის დროს, ამისათვის შეშფოთებულთა ერთი ჯგუფი მოითხოვს ინვენტარ ბენიანბეს პირველი ვარიანტის დამტკიცებას. (ამ ვარიანტით ნავსულისხმევი 2 ვერსიანი გვირაბის გათხრა).

— გუშინ, გაფართოებულ პლენუმზე, გაფართოებული მოხსენებით გამოვიდა რედ-კოლეგის სახელით ანხ. სერგო. გამოიჩინა, რომ სულ რაღაც 1 წლის განმავლობაში 3 ხელყოფილა სხდომა და ამდენჯერვე გამოშვებულა ვახეთი. სხდომას დასწრება ერთხელ მდივანი, ხოლო 2 ხელკორექტორი.

— ახლად ჩატარებულ პარტკმენდის დროს დაილუბა 2 მანდატი, ხოლო რამოდენიმე მძიმედ დაშავდა. „უჩინ-მაჩინი“.

აკობ-კოლონაი

კატო, ამას რას მოვესწარ მოხუცებულთა.

დარდისაგან გული მქონდა შეწუხებულთა.

შარშან გუთანი გამიტყდა, დაძველებულთა.

გაკეთება ვერ შეეძელი, არ მქონდა ფულითა.

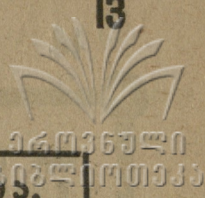
დღეს კი მქედელ-ხელოსნები კარზე მომადგნო.

გუთანი „დამიპაჩინეს“, საქმეც დამადგნო.

ინდუტრიის სესხზე ხელი მეც მოვაწერეო,

თესვის რჩევა-გაფრთხილებით გული ვიჯერეო.

აპოლონი.

გასაჭირი აქვს ზებოს. იგი განაგებს „ეპოს“.

და „ეპოს“ გამგებლობის დროს ის უხეშად ეპყრება. თანამშრომელი.

სწევია კომყოფობა, მაგრამ ამავე დროს მეორე უკიდურესობაშიაც ხშირად ვარდება: „დიდკაცებს“ თავს მდაბლად უკრავს და ძირფას მატერიებს შათთვის ინახავს, შათთვის იმარაგებს. ეს საკმაო ცოდვებია წმენდისათვის. მაგრამ მართა ამით არ თავდება ზებოს დამსახურება ტარტაროზის წინაშე, ნამდვილი ტარტაროზის და არა მართა ყურნალ „ტარტაროზის“: ის მუშკორთა მღვეწელია. მუშკორი ზებოს წარმოდგენილი აქვს, როგორც რაღაც კონტრეგოლიუციონერი. — „ვახ, მამაჯან, თვითონ სჩამხონ გაზეთებში და მერე თვითონვე იკითხონ“-ო. აი ზებოს აზრი მუშკორისა და პრესის შესახებ. ის არა ერთხელ ყოფილა გაჭერილი გაზეთებში სხვა და სხვა ცოდვების გამო, მაგრამ მასზედ ყოველივე ეს ისე მოქმედობს, როგორც სახარება მგლის თავზე. საკვირველია, როგორც ამბავდება ასეთი კაცი საზოგადოებას მწიფობებრივ ორგანიზაციას, როგორც მეთაური, როგორც ხელმძღვანელი და სულის ჩამდგმელი. მაგრამ არ არის მოსვენებით ზებოს გული. 25 სექტემბერი გამოცხადებულია სურამის კომუჯრადის წმენდის დღით და ზებოსაც უკვე ამ თავიდანვე ემჩნევა მღელვარება. ცხადია, ამ მღელვარებას აქვს თავის საპატიო მიზეზები, რომლებსაც გამწმენდი კონისია, ალბათ, არ აპატიებს ზებოს.

წესებს ადგენს ყანდაურსა საიდან და სადაურსა...

მერე და ვინ არის ასეთი „საიდან და სადაური წესების“ სოფლად დამდგენელი? — იკითხავს გაოცებული მკითხველი.

ვინ არის და საბჭოს თავმჯდომარე ფარსადანოვი, როგორც ამას გვაცნობებს ჩვენ ტარკორი გულშემატკივარი. რომ ტარკორი გულშემატკივარი მართლაც სოფლის ცხოვრების გულშემატკივარია და არა უბრალო მოლაყბე. ეს სჩანს იმ ფაქტებიდან, რომელთაც ჩვენ გვაცნობს ის საბჭოს თავმჯდომარე ფარსადანოვის შესახებ.

აი. ეს ფაქტებიც: წარსულში ფარსადანოვი და იმისი მამა ვაჭრები ყოფილან, გლეხებისათვის ტყავის მძრობელი. ასეთი მსხვილი ფაქტის დაფარვა, რა თქმა უნდა, ძნელია.

„ფარსადანოვმა მღვდლითა და მირონით ნათლა ბავშები, რაც მას უჯრედში ეპატია“-ო, — ამბობს ტარკორი. რაც უკვე ეპატია, იმაზე არც დავუწყებთ ვისმე დავას, მხოლოდ ფაქტის აღუნიშვნელობა კი მაინც არ ვარგობა.

„გლეხ ჭამიშვილს რამდენიმე დღით ტყუილ-უბრალოდ გომს უკრა თავი“, — დასძენს იგივე ტარკორი. ეს, ალბათ, დასჯის სახით აქამა ჭამიშვილს ფარსადანოვმა. საჭიროა გამოკვლევა, თუ რამდენად სამართლიანი იყო ეს ჭამა. „ვაი ამ ჭამას“-ო, ხომ არ ითქმის ზედ.

„წარსულ წელს მან მოხერხებულად არ დააზღვევა ძროხები და ამისგან სამი თუმანი მომჭირნობა გააკეთა თავის საკუთარ ჯიბეში“-ო, არ ისვენებს იგივე ტარკორი. დამზღვევ სალოაროს წარმომადგენელს ევალება ასეთი ამბებისაგან მომავალში მაინც თავის დაზღვევა. —

ასეთი წესები დაუდგენია ფარსადანოვს ყანდაურში. ეს წესები „საიდან სადაურად“ იმიტომ მოვნათლეთ ჩვენ, რომ არა ჰვავს საბჭოთა წესებს.

ექიმბაშობს ფენის, მას სხვა რა დარჩენია?!

ეს ამბავი შეეხება ფენია თელიევს, ოდესმე ბაქოში დიდი ბუფეტის პატრონის მეუღლეს, მდიდრულ ცხოვრებას დაჩვეულს და დიდ ხალხში მიღებულს.

ნათქვამია: „მიჩვეულსა ნუ მოაკლებ“-ო. მართალია, მიკლება-მოკლების ამბავი ჩვენ არ შეგვიცხება, მაგრამ თითონ ფენია მაინც არ არის ჩამორჩენილი ცხოვრებას. ნაშთი ძველის დიდებისაგანაც რომ არა ჰქონდეს საკმაოდ შემონახული — შემომარაგებული, თანამედროვე ვითარებაშიც მშვენივრად ახერხებს შეგუებას. იგი ექიმბაშობს. უმეტეს შემთხვევაში ცრუ-კბილის ექიმობს.

საცნობად საინტერესოა ექიმბაშ ფენიას სამკურნალო მეთოდები. თუ მარცხენა ყბაში გტკივა კბილი, იგი მარჯვენაში გიდებს რაღაც წამალში ამოვლებულ ზამბას. აბა, ქვედა ყბაში ტკივილის დროს ხომ სულ ზევითა ყბას „აქიმობს“.

— „მამ, რით იხვეჭს კლიენტებს“-ო, იკითხავს მკითხველი.

აქაც თავისებური „შეგუების“ მეთოდი აქვს მოქალაქე ფენიას. მან მშვენივრად შეისწავლა გლენთა ფსიხიკა: „წამლობაში“, ფულის ნაცვლად, რაც გლენებს ნაკლებად მოეპოვება, იღებს ნატურით: ფქვილს, ყველს, კვერცხს, ქათამს და სხ. მშვენივრად იცის ბუფეტრიცობიდან ექიმბაშობამდე „დაქვეითებულმა“ ფენიამ, რომ ყოველივე ეს, რასაც ის გლენებიდან ნატურით ღებულობს, „ხარჯის მენახვერეა“ და ამ „ხარჯის მენახვერე“ ხორაგით ფენიაც არხეინად არის, ესე იგი, ხარჯავს და არ ეღვევა კი.

დაუღვეველი აქვს მას აგრეთვე ძველიდან შემონახული რამე-რუმე, ოქროსი და ვერცხლისა, თუ სხვა რამ სამკაულის სახით.

ყველაფერი ეს სახსებით საკმაოა ოდესმე დიდებული ცხოვრების გამოწვადი ფენიასათვის ამ ორ დღეს. სანამ ეს ვერანი ბოლშევიკები „ასხედან თავზე ქვეყანას“. შემდეგ კი... პატივისცემული ექიმბაშიც ჩადგება, ალბათ, ბუფეტის დახლში.

თვე გაივლის ერთი ორი, კვლავ--„წითელი პომიდორი“!

რას იზამთ? საერთოდ წითელი პამიდორის სეზონი არის ახლა და ამბავი რომ მართლაც ბოსტნის ამ ნაწარმობებს ეხებოდეს, ვის რა ექნება საწინააღმდეგო. მაგრამ მაგარიც სწორედ ის არის სიტყვა ენება შორაპნის კლუბთან არსებულ დრამ-წრეს. ცნობილი არის აღნიშნული წრის უძრობა ისე, როგორც იქვე გვერდით არსებულ სამკითხველოს წიგნთა უძრობა. ასე გადმოგვცემს ამ ამბავს ჩვენი კორესპონდენტი ნიშადური. თვეში და ხშირად ორ თვეში ერთხელ გამოიფხვკენ ყურებს წრის წევრები, შეიქნება ფაცა-ფუცი, მზადება წარმოდგენისათვის და, როგორც იქნება, მოუთმენლობით მომლოდინე მაყურებელთ აღირსებენ ერთ ცალ წარმოდგენას. მხოლოდ ახლა „რეპერტუარი“ აჭირვებს საქმეს. არ იქნა და არ ეტყობა მას წინსვლა, ესე იგი, მოძრაობა. სულ „წითელი პამიდორი“ ან კიდევ „ტიმოთის ლეღვი“. აი, ამ წრის „ახალ-ახალი“ დადგმები. მართალია, პამიდორიც კარგი სარგაა და ლეღვიც კარგი ხილია, მაგრამ სულ ერთი და იგივე კი მეტის მეტად მოსაწყენი, იდეოლოგი-აზე რომ აღარ ვილაპარაკოთ.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

უკვე დაიწყო

ხელისმომწერა

რესტრუმბრისათვის

მასიურ მუშურ გაზ.

მუშა -ზე

**გაზეთი ღირს
თვეში 50 კაპ.**

ხელმეცხირეულ იუმორისტულ

ჟურნალ -ის

დამატებით 70 კაპ.

ტფილისში ხელისმომწერა მიიღება გაზ. „მუშა“-ს

მთავარ კანტორაში

ჯორჯიაშვილის ქ. № 6—ადგილობრივად

პროვინციებში გაზეთზე ხელისმომწერას აწარმოებენ:

განყოფილებები,

რწმუნებულები

და ფოსტა.

იზრუნეთ გაზეთის დროზე ხელისმომწერისათვის.

ქართული მრევლი

კომუნალიზაციის

აქ, საინჟინოს. საოცარია, თქვენმა მზემ: ფსევდონიმა აწერა საინჟინოს და მტრედებზე კი სწვრით წერილს. ან ვის ეინტერესება დღეს ის, თუ რა ხდება ერთ ეზოში, მტრედების ქვებით დენის გამო, თუ ეს ქვები სასახურავე როგორ რიხინებს და სხვა. მოგვწერეთ უფრო საზოგადო ხასიათის რამ.

ლანჩხუთი, რ. ეკლასშვილი. წინააღმდეგ თქვენი კეთილი სურვილისა—თანამშრომლობით ჩვენს ჟურნალში—ჩვენ, აბა, რა გვეთქმის. რაც შეეხება თქვენს ლექსს—„ლანჩხუთის რკინის გზის ალევრა“—ს, ფორმაც რომ მისაღები იყვეს ამ ლექსისა, იდეოლოგია და შინაარსი მიუღებელია. ალევრა ვერ შემდგარა იმიტომ, რომ წვიმა მოსულა. ეს სასაცილო ამბავი სულ არ არის, თუ კი ალევრა რაიმე კულტურული მიზნისათვის იყო განზრახული. მაშინ სათაურიც სხვაგვარი შეეფერებოდა ლექსს, თვითონ ლექსი რომ ვარაუბელიყო, ესე იგი, ისიც რომ სხვაგვარი ყოფილიყო.

ნახაზულევში, იქს. გეტყობათ დიდი გამოხახულება, რომ შარადის და იმასაც, თავსამტვრევ გამოსაცნობ ხუხულას სახით, გვაწვდით საკუთარ გვარზე საყარჯიშოს. არა, რა ასეთი საგულისხმო უნდა იყვეს თქვენი გვარი, რომ იმის შედგენას გადავადგომოთ ჩვენი მკითხველები? როგორც სჩანს, საქმე უნდა გქონდეთ დღევნაღამის.

ქ. სამტრედიასი, ს. მარწყვიშვილი. საზოგადოთ მარწყვის სახელთან ბევრი ანდაზა არის შეკავშირებული. მაგალითად, ვის არ გაუგონია: „დღედაბერმა იანვარში მარწყვი ინატრაო“; ან კიდევ: „მარწყვი მპირდება გასუქებასო“.

თქვენი „გაწმენდილის სიმღერაც“ უღდება სწორედ ამ მეორე ანდაზას: თქვენი ლექსით ჩვენი ჟურნალის დამშვენება ისევეა შესაძლებელი, როგორც მარწყვით გასუქება. მაგრამ თქვენი ლექსი მაინც მისაღები იქნებოდა, მარწყვის სიტყბო რომ მაინც ჰქონოდა.

სიღნაღში, ვიორგი ლეჟნივეს. იწერებით მე გონორარი არ მინდა, ოღონდ გამაგებინეთ რათ არ თავსდება ჩემი სურათები ჟურნალში: იმიტომ, რომ ისინი ისე ვერაა შესრულებული, როგორც ეს საჭიროა, თუ სხვა რაიმე მიზეზითა.

სხვა მიზეზი რაღა უნდა იყვეს? ან სურათი უნდა ვარგოდეს, ან აიპა წაწერა. ერთი და ერთი უთუოდ იქნება გამოყენებული.

ს. ჯუმბათი, ჩახუნდარიძეს. თქვენი ლექსების მოთავსებას საზოგადოთ ჟურნალში წინ თითქმის არაფერი უღდას, მხოლოდ ექიმ გიგინეიშვილზე მოთავსებული ცნობის დამდასტურებელი საბუთების საჩქაროდ გამოგზავნა აუცილებელია თქვენ მიერ.

ოზურგეთში, ფ. შროშანს. თქვენი ლექსი „მუშათა ბინის მშენებლობა და სახლების მეპატრონეებთა მოთქმა“ განვიხილეთ, თანახმად თქვენი თხოვნისა. იდეის საწინააღმდეგო ვის რა ექნება: სწორი და მისაღებზე მისაღებია, მხოლოდ ფორმა არის მიუღებელი. ლექსი ვერაა მაინც და მაინც გამალაშინებული, თანაც ერთობ გრძელია. საკმაოა იქიდან ორად ორნახევარ ტაეპის ამოღება და აქვე მოთავსება, რომ თქვენ მიერ აღძრულ საგანზე ჩვენ მიგველო ნათელი პასუხი. ამასთან ტაეპებს ჩვენ ვიღებთ სათაურის მიხედვით: პირველს—ლექსის ბოლო ნაწილიდან, ხოლო მეორეს—ლექსის წინა ნაწილიდან:

სურვის გიკვირთ, თუ თავისთვის ვაგებთ ბინას ჩვენ შევებისთვის!
შორს, შორს ქარხნის მუშებიდან,
აწი ვეღარ ნახავთ ხერს,

ჩვენ ნახევარ ხელფასს ფლობდით, დაგეკარგათ, ვხედავთ სეირს!
მწარედ მოსთქვამთ: „მუშებისთვის აი, აქ აგებენ ბინას, ვილუბებით: ვინა მოგვეცემს აწი ოთახების ქირას?—“.

აი, მოკლედ რისი ამოღებაც კი შევიძლებით თქვენს ლექსიდან, რაც აზრს სრულიად ნათელყოფს. მომავალში სწვრით მოკლედ.

ახალდაბაში, ტარკორს. თქვენი ცნობები პიროვნებებს ეხება, მხოლოდ საქმის ვითარებას კი—ნაკლებ. საჭიროა წინააღმდეგ. მაგალითად, მებორნე პაპიძის შესახებ გვწერ: „წამოეგება შენს ჩანგალსო“, ხოლო იქვე გვპირდება: „ტარტაროზო“ ზერდევ მოგწერ დაწვრილებით იმის ნაკლსო“. შემდეგ რათ ვინდა, მოდი, ისევ წინ და წინ გაგვაცანი მას.

სენაკში, მიხ. ველისპირელს. გავხსენით კონვერტი დაზღვეული, შიგ ვნახეთ სულ ლექსებით საგე რვეული, მოზაიკა, მაგრამ სულ დამტვრეული, ჩვეულებრივ ფრაზებში არეულ-დარეული, გვეგონა: გვწერდა ვინმე გარეული. ვნახეთ: ველისპირელი, მთვარეული—შეგვექნა გული არეული და რვეულიც ესე საგოდრე მასალაში შეიქნა შერეული.

ქ. ოზურგეთში, „გოგიას“. ეს ფსევდონიმი უკვე ეკუთვნის სხვას. ასე, რომ მომავალში უნდა შეიცვალოს ის, წერის სტილთან ერთად, თორემ მოგვიხდება ნაწერების გოლორში ყრა, როგორც ახლა მოუვიდა თქვენს „ამბავს ორთა ძმათა“—ს.

ბათუმში, ი. ფედოშვილს. გარდა იმისა, რომ დაგვიანებული და, მამასადამე, ინტერესს მოკლებულიც არის თქვენი კორესპონდენცია, ნაწერი ისეთია ის, რომ მისი გარჩევა „ტარტაროზო“ გამადიდებელი შუშითაც კი ვერ შესძლო. გასწორება რომ გვდომოდა ამ თქვენი ნაწარმოების, წარმოიდგინეთ, მოუხერხებელი იქნებოდა, პირველ ყოვლისა, უნდა სწვრით ვარკვეულად.

ს. აკეთში, ბიკს. თქვენს კორესპონდენციაში: „ტელეფონთან“ კარგია ის ადგილი, რომელიც სახალხო სახლს ეხება. თავისით ვერ იცდის სახალხო სახლი ერთ ადგილას თუ მას ხალხი არ ასვენებს? ხულოიგნების შესახებ ცნობა არ არის საინტერესო. რაც შეეხება საბჭოს წევრ მილოსი ხუხუნაიშვილს, თუ იგი აგვისტოს ავანტიურისტი იყო, ეს სამწუხაროა, როგორც წარსული ლაქა მასხედ. მაგრამ შესაძლოა იგი ახლა ისეთი აქტიური სოფლის მუშაკი იყვეს, რომ ამ წარსულის ცოდვას ამით ამართლებდეს, საინტერესო იქნებოდა მის აწმყოზე რომ რამე მოგეწერათ.

ქუთაისში, მარგალს. „ამირან გულში მღეროდა და, ყმებო, ბანი მითხარიო“. თქვე მამაცხონებულო, ყველაფერში შეგვიძლია დაგვეანხროთ: იმაშიაც, რომ ბაირამოვი ატურ-ხანუბის სამმართველოს დირექტორი წარსულშიც ყოფილა გაზეთში გაწერილი, იმაშიც, რომ იგი ახლაც იწერება გაზეთებში, ამისათვის იგი მუშკორს ეძებს და თუ ნახა, კაი დღეს არ დააყრის; ბოლოს იმაშიც, რომ იგი ბოკუჩავას ემტერება, ათვალწინებული ყავს, როგორც მუშკორობაში ეჭვით შემჩნეული და ხშირად საყვედურებსაც უკუხდებს, მაგრამ ბაირამოვის სურათის მოთავსება მაინც არ შეგვიძლია, რადგან თქვენ გამოგზავნეთ მხოლოდ სურვილი და არა სურათი. ბაირამოვის სურათი რომ განოგვეგზავნათ, იქნება მოგვეთავსება შესაფერი კარიკატურა.

ქალაქიდან სოფლისაკენ

შედის სოფელში ავტო-კოლონა,
სიმწებრით, თითქოს სამხედრო წესით,

რომ შეიტანოს: ცოდნა, გართობა,
წიგნი, ტრაქტორი და უკმით თესლიც...